వస్తాను నేస్తం...

శ్రీధర

విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక

హైదరాబాదు చేరాక లాడ్జిలో రూం తీసుకుని ఆ రోజంతా బయట ప్రపంచంతో సంబంధం లేకుండా, ఆ నాలుగు గోడల మధ్యా ఒక మన్మధ సామ్రాజ్యాన్ని సృష్టించుకుని, దానికి వాళ్ళిద్దరూ ఆధిపత్యం వహిస్తూ ఉండిపొయ్యారు.

పది గంటలు దాటినా ఆ జంటకింకా తెల్లారలేదు. ఇద్దరి మధ్యా గాలి దూరటానికి కూడా సందివ్వనంత బిగి కౌగిలిలో బిగుసుకుపోయారు. రాత్రంతా మోయలేని హాయిని మోసి మోసి అలసిపొయ్యారు.

తనూజకు మెలుకువ వచ్చింది. కలువ రేకులాంటి కనురెప్పల్ని విప్పింది. ఎందుకో లేవబుద్ధి కాలేదు. ఎంతో నీరసంగా ఉంది. ఒళ్ళంతా నొప్పులుగానూ, బద్దకంగాను, బడలికగానూ ఇంకా ఏమిటేమిటోగానూ, ఎందుకో తెలియని ఆనందంగానూ, అంతా కొత్తగానూ గమ్మత్తుగానూ ఉంది. రాత్రి జరిగినవన్నీ గుర్తుకొచ్చి, సిగ్గొచ్చి, చిరునవ్వొచ్చి, తల పక్కకు తిప్పి చూసింది.

ఎన్నో యుద్ధాలు చేసి, సామ్రాజ్యాలు జయించిన జగదేకవీరుని మాదిరిగా ఎంత నిశ్చింతగానిద్రపోతున్నాడో? తన మీద ఉన్న అతని చేతులని పక్కకు తప్పించి లేచి కూర్చుని, జారి పక్కకు పడిపోయిన చీర - జాకెట్టు అందుకుని, అతని లుంగీని సరిగ్గా కప్పి, బాత్‌రూమ్‌లోకి దూరింది. వేడి నీళ్ళతో స్నానం చేశాక, బడలిక తగ్గి ఒంట్లోకి కాస్తంత ఓపిక వచ్చింది.

టర్కీ టవలు చుట్టబెట్టుకుని ఇవతలకొచ్చి, డ్రెస్సింగ్ మిర్రర్ ముందు నిలబడి, అద్దంలో చూసుకుంటే తన ముఖం తనకే కొత్తగా ఉంది. ఇదేమిటి? ఒక్క రోజులో ఇంత మార్పు సాధ్యమా? ఒళ్ళు అంతా తడిమి చూసుకుంటే ఇన్నేళ్ళుగా ఎరుగని పులకింతలేవో అణువణువునా చిగురిస్తున్నాయి. నరనరానా హాయి వెల్లువై ప్రవహిస్తోంది.

సూట్‌కేసు తెరిచి కాశ్మీరు సిల్కుచీర తీసి, కట్టుకుంటూ ఉంటే, రవి వెనక నుంచీ ఉప్పెనలా వచ్చి ఆమెను చుట్టుకుపొయ్యాడు. అసలే సిల్కుచీర, ఇట్టే జారిపోయింది. గుండ్రంగానున్న ఆమె భుజాల మీద నుంచీ ముద్దులు పెట్టుకుంటూ వస్తున్నాడు మత్తు వీడని నేత్రాలతో.

"తెల్లారే సరికే నీళ్ళోసుకున్నావేమిటోయ్?" అని అడిగాడు రవి ఆమె చెవిలో రహస్యంగా –

"పది గంటలు అయింది తెలుసా?" అంది తనూజ కనురెప్పల్ని పక్షి రెక్కల్లా టపటపలాడిస్తూ.

"అబ్బా పది గంటలు అయిందా? అందుకే నిద్ర ముంచుకొస్తోంది. రా పడుకుందాం..." అంటూ పరుపుమీద వాలాడు.

"రాత్రి పదికాదు, పగలు పది..."

"ఇప్పుడు మనకు వేరే పనేముంది?.... దా..."

"కొత్త బిచ్చగాడు పొద్దు ఎరుగడట..."

"మరే మూడేళ్ళనుంచీ నీ చుట్టూ తిరుగుతున్నాను, బిచ్చం కోసం."

"భిక్ష పెట్టానుగదా, ఇంకా ఏమిటి?"

"ఏరోజు బిక్ష ఆరోజుకే సరిపోతుంది. మళ్ళా ఆకలవుతోంది."

"ఉండు, టిఫెన్ చెప్తాను" అంటూ కాలింగ్ బెల్ నొక్కింది.

ఒక గంట తర్వాత ఇద్దరూ రెడీ అయ్యారు.

తనూజ సత్యమూర్తి ఇచ్చిన నెంబరుకు ఫోను చేసింది. అవతల నుంచీ ఎవరో మాట్లాడుతున్నారు.

"మల్లికగారు కావాలండీ?" అని అడిగింది తనూజ.

"మల్లికనే మాట్లాడుతున్నాను... మీరెవరు?"

"నేను ఎవరో చెప్పినా మీకు తెలియదు, నేను సత్యమూర్తిగారి దగ్గర నుంచి వచ్చాను. ఆయన మిమ్మల్ని కల్సుకోమన్నారు. మీకో లెటర్ రాసి ఇచ్చారు. నాకు సిటీ కొత్త, మీ ఇంటికి ఎలా రావాలో చెబితే.."

"సత్యమూర్తి దగ్గరనుంచీ వచ్చారా? అయితే మీరు నాకోసం శ్రమపడటం ఎందుకు? నేనే మీ దగ్గరకొస్తాను. మీరెక్కడున్నారో చెప్పండి" అంది మల్లిక.

"అది కాదండి మిమ్మల్ని కలుసుకోవడానికి వెళ్ళమన్నారు గానీ...." అని సంశయించింది తనూజ.

"ఇట్ మేక్స్ నో డిఫరెన్సు. మీరెక్కడున్నారో చెప్పండి" అంది మల్లిక.

తనూజ తాము దిగిన లాడ్జి పేరు చెబితే – "ఇప్పుడే వస్తున్నా"ని చెప్పింది. రవి, తనూజ ఆమెకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉండిపొయ్యారు.

అరగంట తర్వాత కాలింగ్ బెల్ నొక్కి, తలుపు తీసుకుని లోపలికొచ్చింది మల్లిక, సుగంధ పరిమళాలు వెదజల్లుకుంటూ.

విశాలమయిన నుదురు, తళాతళా మెరిసే కళ్ళూ, తీర్చి దిద్దిన ముఖారవిందం, వొత్తుగా ఉన్న నొక్కుల జుట్టూ, స్లీవ్‌లెస్ జాకెట్టూ, అందంగా, హుందాగా ఉంది. చూడగానే చెప్పొచ్చు ఆమెకున్న స్థాయి ఏమిటో, స్థయిర్యం ఏమిటో. అడ్డం వచ్చిన వాటినన్నిటినీ నరికేసుకు వెళ్ళగల వ్యక్తిలా అనిపించింది తనూజకు.

వచ్చి కూర్చోగానే ఎంతో ఆదరంగా ఎక్కడినుంచీ వచ్చారు, ఎప్పుడొచ్చారూ. అంటూ ప్రశ్నించింది మల్లిక. తనూజ క్లుప్తంగా తమ గురించి చెప్పింది. సత్యమూర్తి ఇలాంటి పెళ్ళిళ్ళు కూడా చేయిస్తున్నందుకు లోలోపలే సంతోషించింది మల్లిక. పైకి మాత్రం వాళ్ళిద్దర్నీ అభినందించింది.

తనూజ ఆమెకో ఉత్తరం ఇచ్చింది సత్యమూర్తి ఇచ్చాడంటూ, మరుక్షణంలో ఆమె ఆ ఉత్తరం చదవటంలో నిమగ్నమైపోయి, ఇంక వీళ్ళ ఉనికినే మర్చిపోయింది.

"డియర్ మల్లికా -

బావున్నావా? అప్పుడెప్పుడో నీవు రాసిన ఉత్తరం ఒకటొచ్చి ఒళ్ళో వాలింది. మళ్ళా 'పలకరించ'నైనా లేదేమి? పోనీ నేనే నీ మెడలో ఓ అక్షరాల మూల వేద్దామన్నా, అదీ వద్దన్నావు. నీ మాట నాకు సుగ్రీవాజ్ఞ కదా మరి. అయినా ఇప్పుడిలా రాయటం మాత్రం అనివార్యం అయింది.

ఇక నా సంగతి అడిగావు కదా - నాకేం, నిక్షేపంలా ఉన్నాను. పగలు కాలేజీకి ఇంటికీ మధ్య దినచర్య భుజాన వేసుకుని గానుగెద్దులా తిరుగుతుంటాను. రాత్రి అయినా ఏకాంతా చెంత చేరదు కాబట్టి అంతా ఏకాంతమే. అయినా ప్రియమల్లికా, నీకు తెలీదా?

నా హృదయం ఇప్పుడొక శిధిల సమాధి. ఇక్కడికెవరూ రారు. ఒంటరిగా నాకు నేనే కాపలా తిరుగుతుంటాను. మండే కళ్ళల్లో వొత్తులు వేసుకుని, ఎర్రని జ్యోతులు వెలిగించుకుని.

నీకు కొన్ని అయినా వెన్నెల రాత్రులు వస్తాయి. నీవులేని నాకన్నీ చీకటి రాత్రులే. అర్థరాత్రిళ్ళు నా సంతాపాశ్రుసాగర తీరాల వెంట వెర్రిగా పరుగులు తీస్తుంటాను కనిపించీ కనిపించని నీకోసం. ఎదలోని రొదతో ఎదురుగా ఎగిసిపడుతూ వచ్చి, రెక్క పుచ్చుకు లాక్కుపోయే కల్లోల ఉల్లోలాలు తెల్లవార్లూ ఇంతే. కలతలు, కలవరింతలూ, కన్నీళ్ళూ, కలహాసాలూ - ఇవన్నీ ఎవరికోసం? దయ తలచని దేవత కోసం. నీకోసం.

మెత్తని పూలగుత్తిలా వచ్చి హృదయానికి హత్తుకునే దానివి, చూడు, సరిగ్గా ఇప్పుడక్కడే, నునులేత కోరికల పీకలు కోసిన చిక్కని నెత్తురు. అర్థరాత్రి ఉలిక్కిపడిలేచి "మల్లికా" అని పిలుస్తాను. కానీ ఎవరూ రారు. కనీసం జాలిపడి అయినా ఇటుకేసి రాదు, లాలిపాడి నిద్రపుచ్చటానికి. నిట్టూర్పుల్లో వేగిపోతూ కూర్చుంటాను, తొలికోడి కూసేదాకా.

అప్పుడేమోగానీ, ఇప్పుడు పరాయివాడి భార్యవు గనుక నీ గురించి తల్చుకోవటం కూడా తప్పేనని తెలుసు. కానీ నిన్ను మర్చిపోలేని నా బాధనీ, బలహీనతనీ నీకు గాక ఇంకెవరికి చెప్పుకోగలను? తప్పదు గనుక, రోజుల చేదు బిళ్ళల్ని చప్పరించేస్తుంటాయి అలవాటు చొప్పున.

ఒకప్పుడు నాకే దిగులూ ఉండేది కాదు. మా తాతలు పోతూ పోతూ నాకై మిగిల్చిపోయిన మడులూ మాన్యాలూ ఏమీ లేవు.. పుడుతూనే పేదరికపు పేగును మెడను వేసుకు పుట్టినవాడిని. ఇంతకన్నా అధికమైన బాధ ఏముంటుందిలే అనుకునేవాణ్ణి ఏమీ తెలియని రోజుల్లో. అలా చిమ్మ చీకట్లో నిలబడ్డ నాకు నీవు కొన్నాళ్ళాక కాంతి కిరణంలా కనిపించావు. స్నేహం కలిసి, చేతులు కలిపి నీతో నడిపించుకు వెళ్ళిన అద్భుతమైన సమయాల జ్ఞాపకాలు మాత్రమే మిగిలాయి. కొండవాగులా స్వచ్ఛంగా సాగిన మన స్నేహం చివరకు గుండెల బండరాళ్ళల్లోనే కదా ఇంకిపోయింది.

అయినవాళ్ళు అర్థం చేసుకోకపోవటం, అర్థం చేసుకున్నవాళ్ళేమో పరాయివాళ్ళు అయిపోవటం - ఇదే కదా అసలైన ట్రాజెడీ, నిజానికి నీ నుంచీ నేనేమీ ఆశించటం లేదు. నీతో సుఖాన్నీ కాంక్షించటం లేదు. కానీ నిన్ను చూడాలన్న చిన్న కోరికను మాత్రం అణుచుకోలేక పోతున్నాను. కనుక ఏదో ఒక రోజు నిన్ను వెతుక్కుంటూ నీ గుమ్మంలోకి వస్తాను నేస్తం. రానిస్తావా గుమ్మం దాకా అయినా?

ఇక అసలు విషయానికొస్తే, ఇప్పుడు నీకు పరిచయం అయిన ఈ జంటదీ మనలాంటి కథే. మనం చేయలేని పని వాళ్ళు చేశారు. పెళ్ళి చేసుకున్నారు అందుకనే చేయగలిగిందల్లా చేసి, ధైర్యం చెప్పి నీదగ్గరకు పంపిస్తున్నాను. వాళ్ళను ఏం చేస్తావో మరి?

మనమంతా ప్రేమికులం. కనుక మనదో కులం. మనవాళ్ళను మనమే ఆదుకోవాలని మరి. మిగతా వాళ్ళకేం అవసరం వీళ్ళ సంగతి పట్టించుకోవటానికి?

మళ్ళా నిన్ను చూడగలిగే రోజు కోసం ఎదురు చూస్తూ -

ఉండనా మరి.

నీ సత్య.

ఆ లెటరు చదువుకున్నాక మల్లిక కళ్ళు మూసుకుని అంతర్ముఖురాలైపోయింది. ఉత్తరం మడిచి రెండు వేళ్ళ కొసలతో అదేపనిగా రాపాడిస్తూ ఉండిపోయింది. తెరిచి చూసుకుని మొదటి సగం మళ్ళా చదువుకుని, మడత పెట్టుకుని, నిట్టూర్చింది.

రవికి, తనూజకి థాంక్స్ చెప్పి, వస్తానంటూ వెళ్ళిపోయింది. ఆమె వెళ్ళిపొయ్యాక రవి, తనూజ వెర్రి మొహాలేసుకుని చూస్తూ కూర్చుండిపొయ్యారు.

"ఈవిడ దగ్గరికెళితే చాలు, కల్ప వృక్షంలా కావల్సినవన్నీ అడగకుండానే ఇచ్చేస్తుందని ఆశపడుతూ వచ్చాం. ఈవిడేమో మాట మాత్రం అయినా మీకేం కావాలని అడగకుండా వెళ్ళిపోయింది. ఏమిటి చెయ్యటం?" అని నీరసపడిపోయింది తనూజ.

"ఉన్నవన్నీ వదిలేసుకుని పారిపోయి వచ్చిన దానివి. పోలీసులు లాక్కుపోయి లాకప్‌లో పారెయ్యకుండా ఉంటే, కల్పవృక్షాలూ, కామధేనువులూ ఎదురై వరాలిచ్చినంత అదృష్టంగా భావించాలి. ఇంకోటి చెప్పనా? ఈ లోకంలో ఎవరి కష్టాలూ, ఎవరి కన్నీళ్ళూ వాళ్ళవే. పక్కవాళ్ళ గురించి పట్టించుకునే ఓపికా, తీరికా ఎవరికీ లేవు..." అన్నాడు రవి.

"ఇప్పుడేం చేద్దాం మరి?" అంది తనూజ బేలగా, భయంగా.

"చూద్దాం, ఏదో ఒకటి చేద్దాం" అన్నాడు రవి అన్యమనస్కంగానే.

ఇద్దరికీ ఇంక మాటలే కరువైనాయి. ఆ రాత్రంతా నిరుత్సాహంగానే గడిచింది. భవిష్యత్తు మీద భయం, బెంగ మొదలైనాయి.

మర్నాడు దిగులుగా కూర్చున్న తనూజ దగ్గరకు వచ్చాడు రవి. ప్రేమగా రెండు చేతుల్లోకి తీసుకుని ఆమె మొహాన్ని పైకెత్తి చూస్తే, ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరుగుతున్నాయి.

"ఏమిటిది?" అని అడిగాడు.

"మన దగ్గర పెద్దగా డబ్బూ లేదు. చదువుకున్నందుకు గుర్తుగా చేతిలో డిగ్రీ సర్టిఫికెట్టూ లేదు. అండగా నిలబడి ఆదుకునే నాథుడూ లేడు. ఎన్నాళ్ళు ఈ హోటల్లో ఉండగలం? నాలుగు రోజుల తర్వాత నడి రోడ్డు మీద మండుటెండలో నిలబడితే నీడకు రమ్మని పిలిచే దిక్కు అయినా లేదు కదా రవీ" అని ఏడ్చేసింది తనూజ.

రవి ఆమెను ఎలా ఓదార్చాలో చేతగాక, కన్నీరు తుడిచి గుండెలకు హత్తుకున్నాడు.

అప్పుడు గుమ్మంలో నిలబడి ఈమాటలు విన్న మల్లిక అడిగింది.

"చదువుకున్నాం అంటున్నారు. లోకం పోకడ ఈ మాత్రం అయినా అర్థం చేసుకోలేకపొయ్యారా? పోనీ అన్నీ తెలిసిన మహానుభావుడు మీ మాష్టారు అయినా మీకు చెప్పలేకపొయ్యాడా రేపటినుంచీ ఎదురయ్యే సమస్యలేమిటో?"

"మా మాష్టారిని ఏమీ అనకండి - ఆయన మాకు అన్నీ చెప్పి పంపించారు" అన్నాదు రవి.

"ఏం చెప్పారేమిటి?" అని అడిగింది మల్లిక.

"జీవితంలో ఎన్ని సూర్యోదయాలు ఉంటాయో, అన్ని సూర్యాస్తమయాలూ ఉంటాయి. ఎన్ని ఆశలు ఎదురవుతాయో, అంతకు రెట్టింపు నిరాశాలూ ఎదురవుతాయి..." అన్నాడు రవి.

"ఫర్వాలేదే..." అని నవ్వింది మల్లిక.

కాఫీలు తాగాక, మీకేం కావాలి..చెప్పమంది

"మీకు తెలియందేముంది? ఏదన్నా చిన్న ఉద్యోగం ఒకటి ఇప్పించండి.." అంది తనూజ.

"నీకా?" అని అడిగింది మల్లిక.

"ఇద్దర్లో ఎవరికైనా సరే..."

"ఒకరికి చాలా?"

"ఇద్దరికీ దొరికితే అదృష్టమే, కానీ..."

"అవును ఇంట్లో నుంచీ పారిపోయి వచ్చామంటున్నారు. పోలీసు రిపోర్టులు గ్రటాలాంటి గొడవలేమీ రావా?" అని అడిగింది మల్లిక -

"తనూజ వైపు నుంచీ ఆ భయమూ ఉంది..." అన్నాడు రవి.

"అలాంటిదేదైనా ఎదురైతే అప్పుడూ మీరే మాకు దిక్కు" అంది తనూజ.

మల్లిక నవ్వేసింది. ఏదో నెంబరుకు ఫోన్ చేసింది.

"గుడ్ మార్నింగ్ సంపత్... మిసెస్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ హియర్. క్వయిట్ ఆల్‌రైట్.. ఏం లేదు ఓ చిన్న ఫేవర్ చేయగలరేమోనని... ఏం లేదు మాకు కావాల్సిన అతను... కొంచెం ఇబ్బందుల్లో ఉన్నాడు... అర్జంటుగా ఉద్యోగం కావాలి... అలాగే పంపిస్తాను" అని ఫోన్ పెట్టేసి రవిని తన కారులో ఆ ఆఫీసుకు పంపించింది.

రవి సంపత్‌ను వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాడు. ఆయన రవిని కూర్చోబెట్టుకుని ఏం చదివిందీ, ఎక్కడ చదివిందీ వివరాలు అడిగాడు. ఇంకా "సర్టిఫికెట్ల విలువ మాకు బాగా తెలుసు..." అన్నాడాయన.

"మేం కాపీలు కొట్టలేదండి..." అన్నాడు రవి.

"అంటే అందరూ చేసే పని కూడా మీరు చేయలేరన్నమాట. దటీజ్ అనదర్ డిస్‌క్వాలిఫికేషన్.. సరే, జీతం ఎంత కావాలి?

"ఈ మహానగరంలో ఇద్దరు మనుషులు బతకటానికి ఎంతకావాలో అంత ఇవ్వండి..." అన్నాడు రవి.

"ఇక్కడ అయిదొందలతో హాయిగా బతికేస్తున్నవాళ్ళూ ఉన్నారు. అయిదువేలు చాలక అవస్థపడుతున్న వాళ్ళూ ఉన్నారు..." అన్నాడాయన.

ఒక క్షణం ఆగి ఆయనే అన్నాడు. "మొక్కుబడిగా పని చేసేవాళ్ళకు మేమూ మొక్కుబడిగానే జీతాలిస్తాం. కష్టపడి పనిచేసే వాళ్ళకు శ్రమకు తగ్గ ఫలితాన్ని ముట్టచెబుతాం. ప్రైవేటు కంపెనీలకు, గవర్నమెంటు ఆఫీసులకూ ఉన్న తేడా ఇదే. శ్రద్ధగా పనిచేస్తే, మిగతా వాళ్ళతో సంబంధం లేకుండా మీ పొజిషనూ మారుతుంది, మీ జీతమూ పెరుగుతుంది. ఇదీ మా పరిస్తితి. ఇక రూల్సు సంగతంటారా? రూల్స్ ఆర్ మేడ్ ఫర్ ఫూల్స్...." అని చెప్పాడాయన.

ఆ నాలుగు మాటలు రవికి గీతా రహస్యాన్ని బోధించినట్లే ఉన్నాయి.

ఆ వేళ ఉద్యోగంలో చేరాడు.

సాయంత్రం రూంకు వచ్చి మల్లికకు ఫోన్ చేసి థాంక్స్ చెప్పాడు. తనూజ కూడా కృతజ్ఞతలు చెప్పింది.

మల్లిక వాళ్ళింటికి కొంచెం దూరంలోనే ఒక చిన్న పోర్షన్ అద్దెకు కుదిర్చింది. తనూజా, రవీ అందులో దిగి, కొత్త కాపురం మొదలెట్టారు. మల్లిక మధ్యాహ్నం తనూజ దగ్గరకు వస్తోంది. ఇద్దరూ కార్లో వెళ్ళి కొత్త సంసారానికి కావాల్సినవన్నీ కొని తెచ్చుకుంటున్నారు. డబ్బు లేనందువల్ల తనూజ అన్నింటికీ వెనకాడుతున్నా, మల్లిక అర్థం చేసుకుని తనే కొనేస్తోంది.

వారం రోజుల్లో రవి, తనూజ కొత్త ఇంట్లో, కొత్త జీవితానికే అలవాటుపడ్డారు. నెమ్మదిగా కుదుటపడుతున్నారు. మళ్ళీ ఇద్దరి ముఖాల్లో పాత ఉత్సాహం చోటుచేసుకుంటోంది. కనుక సరస సల్లాపాలూ మొదలవుతున్నాయి. అలాంటి సమయంలో వీళ్ళను చూసిన మల్లిక ఏమిటో అయ్యిపొయ్యేది.

నిజానికి వీళ్ళింకా ఇప్పుడిప్పుడే అన్నీ అమర్చుకుంటున్నారు. తనకు అలా కాదు. చాలామంది దృష్టిలో తన జీవితం వడ్డించని విస్తరి. మేడలూ, కార్లూ, భోగభాగ్యాలతోపాటు ఎంతో సమర్థుడైన డాక్టరుగా పేరున్న భర్త, కన్న తల్లికన్నా మిన్నగా చూసుకునే అత్తగారు, అమితమయిన ఆదర్శాన్ని చూపే మామగారూ - ఏలోటూ లేదు మరి. ఇవన్నీ పైకి అందరికీ కనిపించేవి. ఆమెకు మాత్రమే కనిపించి, గుండెను పిండేసే విషయం - భర్త నిరాదరణ.

డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌కు భార్యతో మాట్లాడేందుకు తీరిక ఉండదు. ఎప్పుడేనా ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు మల్లిక ఏదైనా కల్పించుకుని ఏమన్నా అడిగినా ఆయన ఉలకడూ, పలకడూ, వినబడలేదేమోనని ఒకటికి రెండుసార్లు అదే ప్రశ్న వేస్తుంది. సమాధానం రాదు సరికదా, ఆయన అక్కడినుంచీ లేచి వెళ్ళిపోతాడు.

ఒకే ఇంట్లో ఉంటూ, ఒకే టేబులు మీద తింటూ, ఒకే గదిలో పడుకుంటూ రోజుల తరబడి, నెలల తరబడి ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకోకుండా సహజీవనం చేయటం నేర్చుకున్నారు. ఎప్పుడేనా మల్లిక పలకరించాల్సిందేగానీ, డాక్టర్ హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్‌కు భార్యను పలకరించే అలవాటులేదు. అలాంటిది ఇవాళ అతనే స్వయంగా భార్య దగ్గరకొచ్చి అడిగాడు.

"ఈ మధ్య నువ్వు ఎవ్వరికో ఉద్యోగాలు ఇప్పించావుట..."

మల్లిక మాట్లాడలేదు, తీక్షణంగా చూసింది.

"నిన్నే అడిగేది? నాకు తెలియకుండా నువు రికమెండ్ చేసి ఉద్యోగాలు ఇప్పించి ఆదరించేంత ఆప్తుడా అతను?...." అని అడిగాడు మళ్ళీ.

"మీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటో స్పష్టంగా చెప్పండి" అని అడిగింది మల్లిక.

"నా భార్య నాకు దూరం అవుతున్నందుకు కాదు, ఎవరికి దగ్గరవుతోందో తెల్సుకుందామని. నీకూ అతనికీ ఏమిటి సంబంధం?" అన్నాడతను.

"ఇన్నాళ్ళకు భార్య ఒకతి బతికి ఉందన్న విషయం సుప్రసిద్ధ డాక్టర్ హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్‌కు గుర్తొచ్చిందని సంతోషించనా? లేక ఇలా అనుమానించి, అవమానించినందుకు విచారించనా?" అంది మల్లిక.

"నువ్వు నాకేమీ చెప్పనవసరంలేదు. నాకు అన్నీ తెలుసు."

మర్నాడు - ఆయన నిద్రలేచి కిందకి వచ్చేటప్పటికి కింద హాల్లో మల్లిక రవి, తనూజతో మాట్లాడుతోంది. బయటకు వెళ్ళబోతున్న భర్తను పిలిచి పరిచయం చేసింది.

"ఇతను రవి అని, తెల్సినవాళ్ళబ్బాయి. నాకూ ఇతనికీ సంబంధం ఉందీ అంటే ఉంది, లేదూ అంటే లేదు. అయితే ఇతనూ, ఈ అమ్మాయి ప్రేమించి మొన్నీమధ్యే పెళ్ళి చేసుకుని వచ్చారు. పెద్దవాళ్ళని ఎదిరించి వచ్చినందువలన, వాళ్ళ కాళ్ళ మీద వాళ్ళు నిలబడాల్సి వచ్చింది. పోనీలేకదాని, మాట సాయమేకదాని సంపత్‌గారితో చెప్పి...." అని మల్లిక అంటూనే ఉంది. ఆమెకు దుఃఖం పొంగిపొర్లుకొస్తూనే ఉంది.

"ఏనుంది వస్తా" నంటూ డాక్టర్ హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్ అక్కడి నుంచీ హడావిడిగా వెళ్ళిపొయ్యాడు.

వీళ్ళ వ్యవహారం ఏమిటో అర్ధం కాక తనూజ, రవి ఆశ్చర్యపోయారు.

తర్వాత మల్లిక తనూజ దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు అడిగింది.

"మాకు తెలియకుండా మిమ్మల్ని ఏమన్నా ఇబ్బంది పెడుతున్నామా?"

"అదేం లేదమ్మా... ఎంతోకాలం తర్వాత మా ఆయన నిన్నే నన్ను పలకరించాడు... అదీ మీ మూలంగా..."

"చాలా కాలం తర్వాత పలకరించాటమేమిటి?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగింది తనూజ.

"అది అంతేనమ్మా. కిందటి జన్మలో నేను బంగారు పూల పూజచేసుకున్నాను ఈ భర్త కోసం..." అంది మల్లిక. అప్పుడు మళ్ళీ కళ్ళలో గిరున సుళ్ళు తిరుగుతున్న నీళ్ళు తుడిచేసుకుంది. వెంటనే మళ్ళీ మాట మార్చేసింది.

"అవునుగానీ, సత్యమూర్తికి లెటరు అయినా రాశావా? లేక అవుటాఫ్ సైట్ కాగానే అవుటాఫ్ మైండ్ అయిపోయావా? -" అని అడిగింది మల్లిక.

"ఇప్పుడు మా నాన్న పోలీసు సాయంతో వలవిసిరి ఉంటాడు. మేం ఉత్తరం రాసినా అది మా నాన్న చేతుల్లో పడి, మా ఉనికి ఇట్టే తెల్సిపోతుంది. అందుకని ఆయనే రాస్తామన్నారు. కానీ మా అడ్రసు అయినా ఆయనకు తెలియదు కదా... అందుచేత జాబులూ జవాబులూ లేని మాట నిజమేగానీ, అక్కడాయనా, ఇక్కడ మిరూ మాకు చేస్తున్న సాయం, మావల్ల పడుతున్న ఇబ్బందులూ మేం ఎలా మర్చిపోగలం ముఖ్యంగా మీ రుణం నేనెలా తీర్చుకోగలను?" అని అడిగింది తనూజ -

మల్లిక నిట్టూర్చింది. ఒక క్షణం ఆగి, దూరంగా ఎటో చూస్తూ అంది. జీవితంలో మళ్ళా కలుసుకోవటం సాధ్యపడదేమోననుకున్న సత్యమూర్తి, నీద్వారా ఉత్తరం రాసి పంపాడు - ఏదో ఒక రోజున నిన్ను వెతుక్కుంటూ వస్తాను నేస్తం - అంటున్నాడు. అందుచేత నాకు నువ్వే రుణపడిపోతున్నావో, నీకు నేనే రుణపడి పోతున్నానో, అప్పుడే ఎలా చెప్పటం?" అంది మల్లిక మనసులోని బాధనంతా మాటల్లోకి కుదించి.

తనూజ నిశ్చేష్టురాలై చూస్తూ నిలబడింది.

- మిగతా వచ్చేసంచికలో -